

VÍT MARTIN MATĚJKA

ILUSTROVAL JAROSLAV KRATOCHVÍL

KLUB KLIKAŘŮ

ČAS HRDINŮ

FRAGMENT

Klub Klikářů Čas hrdinů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vít Martin Matějka

Klub Klikářů - Čas hrdinů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KLUB KLIKAŘŮ

ČAS HRDINŮ

Vít Martin Matějka

Ilustroval Jaroslav Kratochvíl

FRAGMENT

Tuhle knihu si zamilujete snadno. Chcete lásku k jejím postavám sdílet s dalšími čtenáři? Tak ji pošlete dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Vít Martin Matějka, 2025
Illustrations © Jaroslav Kratochvíl, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7263-0
ISBN e-knihy 978-80-253-7301-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7302-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7277-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Tato kniha je věnována všem,
kteří se nevzdávají a stejně jako Klikáři
se vždy postaví na tu správnou stranu.*

I. KAPITOLA

Prásk!

Rána jako z děla.

Kchř!

Skřípot plechu.

Tma. Ticho. Po tom všem působilo až nepřirozeně. V dálce se ozvalo něco dalšího. Svistot? Ne, kdepak. Spíš takové šumění.

„Lukáši! Lukáši!“

„No tak, kluku. Prober se, sakra!“

Hlas. Ne! Dva hlasy. A docela blízko.

Lukáš otevřel oči. Hlava mu třeštila. Šumění se změnilo v monotónní hučení. Potřásl hlavou a zmateně kolem sebe zašilhal. Přímo nad ním se skláněl mladý černovlasý muž. Jakmile na něj Lukáš dokázal zaostřit, ustaraný výraz v jeho tváři vystřídala úleva.

Muž si oddechl. „No sláva. Už jsem si myslel, že jsme o tebe přišli. Nebo že tě budeme muset táhnout na zádech.“

„To by asi tak docela dobře nešlo,“ ozvalo se někde za Lukášem. „Holt bychom ho tu museli nechat.“

Lukáš se podíval na druhého muže a leknutím sebou trhl. Mohutná postava se hrbila, ale přesto se otírala o strop. Bílé tílko měla přes svalnaté tělo napnuté k prasknutí. Co ale mladíkovi vyrazilo dech, bylo

tetování hada, které se muži klikatilo po levé paži až k obličejí.

Z muže šel na první pohled strach. Lukáš si ale vzápětí uvědomil, že není proč se bát. Muž se usmíval. Najednou si otřesená mysl vzpomněla i na jméno.

„Carlos,“ vydechl mladík.

„No jéje,“ zasmál se hromotluk. „Tak to s klukem nebude tak marný, když si pamatuje moji malou přehlédnutelnou osůbku.“

Lukášovi se ihned vrátily vzpomínky. Carlos. A ten vedle něj je přece nadpraporčík Chabada. Všichni se nacházejí v převrácené dodávce, která je vezla do nemocnice na očkování. A tam je poslala...

Komise!

Ta zpropadená prokletá Komise, která zbláznila celé město. Nechala ho naočkovat, ale v injekcích byly jakési čipy. Celá Plzeň je teď v její moci. Naprosto celá. Dokonce i...

Šárka!

Jirka!

Oba jeho kamarádi. Dohromady přece tvoří neporazitelný Klub Klikářů. Vzápětí si vzpomněl i na to, že je Komise porazila. Zničila a rozprášila. Zůstal už jen on.

Lukáš se s otázkou v očích podíval na Ondřeje Chabadu. Ten jako by věděl, na co se ptá. Smutně zavrtěl hlavou a odvrátil pohled.

Lukáš je sám. Kamarádi jsou pryč.

„No, dost bylo pláče nad rozlitym mlíkem. Není čas ztrácet čas,“ odvrátil se od nich Carlos zpět k zadním dveřím převrácené dodávky. Roztáhl mohutné

paže a zapřel se o plechové boky. Provozce svalů se zavlnily. Pak se napnuly a zkameněly. Carlos zvedl obě nohy do vzduchu, pokrčil je a prudce vykopl.

Dodávka rozhodně nebyla nejnovější, ale také se nejednalo o rzí prolezlý vrak. Její zadní dveře však proti úderu neměly nejmenší šanci. Rozlétly se hned po prvním zásahu.

„Tak, děcka, je čas vypadnout.“

...

Lukáš se vyškrábal z přítmi převrácené dodávky ven. Slunce ho tak oslepilo, až si musel dlaní zakrýt oči. Chvilí viděl jen barevné šmouhy. Pak mu na záda dopadla ruka. Někdo do něj narazil takovou silou, že skoro skončil rozplácly na zemi.

„Jauvajs. Sakra práce,“ ozval se za ním Ondřej.

„Co je? Co se děje?“ otočil se na něj Lukáš, který jen taktak udržel rovnováhu. Bylo jasné, že policista má problém. Opřít se o mladíka byla jediná šance, jak zůstat na nohou.

„Nevím. Mám něco s kolenem,“ procedil skrz bolestí zatnuté zuby.

Carlos stál opodál a kriticky si oba své společníky prohlížel. Lukáš po něm vrhl zoufalý pohled.

„Pomoz mi s ním,“ vybídl ho. Carlos se ani nehnul. Vlastně ano. Hlavu mírně naklonil na stranu. Bylo na něm až příliš patrné, že přemýšlí, co by měli udělat dál.

„Jeden fracek, co se mi plete pod nohy, a jeden tajnej fízl,“ vyplivl nakvašeně. „Fakt čekáš, že vám dvěma budu pomáhat?“

Lukáš se zoufale rozhlédl. Nemohl si nevšimnout několika okolo stojících postav. Sledovaly celou scénu, ale tvářily se zvláště. Jako by se dívaly skrz ně. Nikdo se nerozeběhl k havarovanému vozu. *Nikdo ani nevolal policii či sanitku*, došlo vzápětí Lukášovi. Jako kdyby někdo četl jeho myšlenky, v dáli se rozezněla siréna.

Carlos sebou podrážděně trhl. Otočil se a chtěl vyrazit pryč.

„Takže to tak necháš?“ vyjel na něj Lukáš. „Šéfové prostě velkýho Carlose využijou, podrazí ho a pak si z něj chtějí udělat otroka bez vůle a ty nic? Ty nad tím prostě jen mávneš rukou a vypaříš se?“

Carlos se zarazil.

„To teda nejsi moc drsný gangsta,“ vysmál se mu Lukáš.

Carlos se prudce otočil. Několika rychlými kroky se ocitl rovnou u mladíka. Sklonil se k němu tak blízko, že se jejich nosy takřka dotýkaly. Ondřej se chtěl vměstnat mezi ně, ale při pohybu jen sykl bolesti a zůstal stát na místě.

„Kamaráde, já už jsem sundal drsnější frajery a za menší slova, než jsi teď řekl ty,“ vyprskl mu nasupeně do tváře.

Lukáš se ale nepohnul. Carlos na něj vztekle mhouřil pichlavé oči. Na spánku mu tepala žíla, takže to vypadalo, že se zub v hadí tlamě vlní.

„Dobře si tě povodili, co? Neříkej mi, že se nechceš pomstít? Že jim to nechceš vrátit? Sám to budeš mít ale docela dost těžký. Celá banda se ti rozpadla, město neznáš,“ nepřestával Lukáš. Věděl, že má pravdu.

Sám byl ale překvapený svou rozhodností a chladnokrevností. „Spolu budeme mít mnohem větší šanci. Ty pomůžeš nám, my tobě.“

„Budete mě jen zdržovat,“ ucedil Carlos, ale vztek v jeho očích byl tentam.

„Blbost. Známe město líp než ty.“

„Hele, nechci vám do toho vstupovat,“ ozval se zpoza Lukáše Ondřej.

Mladík s gangsterem se ale dál propalovali pohledem. Ani jeden to nehodlal vzdát.

„Jestli to v pülce položíte...,“ nedokončil výhrůžku Carlos.

„My? My nikdy. Klikaři se nevzdávají!“

Carlos se ušklíbl.

„Dobře. Jakej je plán?“

Teprve až teď Lukáš zaregistroval Ondřejovo naléhání.

„Co se děje?“ otočil se k němu. Policista kývl bradou k okolostojícím postavám. Ty je přestaly jen pozorovat a jako jeden muž se pohnuly jejich směrem. Spolu s tím si Lukáš uvědomil zvuk sirén, které zněly stále blíž a blíž.

„Musíme odsud zmizet!“ rozhodl za všechny a poodepřel Ondřeje.

Když z křižovatky k převrácené dodávce zabočilo policejní auto, byla už trojice pryč. Pomalu se šourající postavy ale uniformovaným mužům bez jediného slova ukázaly směr.

...

„To nebylo špatný, kluku,“ připustil Carlos neochotně.

Trojice se tiskla ke zdi starého opuštěného podchodu. Jejich pronásledovatelé je bez povšimnutí minuli a pokračovali v pátrání.

„Říkal jsem, že to tu znám. Zvenku to totiž vypadá úplně neprůchodně. To, že vchod není úplně zabetonovaný, odhalíš, jenom když seběhneš schody až dolů. Občas jsem si tudy zkracoval cestu,“ pochlubil se Lukáš.

Ondřej jen ztěžka oddechoval. Koleno pekelně bolelo. Každé došlápnutí provázelo ostré bodnutí. Jako by mu do kloubu někdo vrazil rozžhavenou čepel. Opatrně si citlivé místo prohmátl. Látka kalhot byla napnutá, jak pod ní koleno rychle otékalo.

„Nevím, jestli to dám,“ připustil nahlas myšlenku, která ho po krátkém, ale intenzivním úprku trápila stále víc.

Carlos k němu přistoupil a zkusmo mu nohou zahýbal. Ondřej bolestivě sykl.

„Chce to dostat tě někam do klidu a alespoň to stáhnout,“ pronesl zamyšleně.

„To asi teď neklapne,“ povzdechl si Ondřej.

„Asi ne,“ připustil Carlos. „Tak si zatím lehni a dej nohu nahoru, ať to neotýká tak rychle.“

Ondřej přikývl a s pomocí se svezl na vlhkou dlažbu. Postiženou nohu zvedl a opřel o stěnu vyzdobenou sprejerskými graffiti. Úlevně vydechl.

Lukáš muze sledoval s obavou. Stál za betonovým soklem kousek od vstupu do podchodu. Ještě nikdy nebyly karty rozdány tak špatně. Klikaři se rozpadli už tenkrát před aférou s mobilní aplikací. Nebo byli

spíš rozhádání, ale spojit se s Jirkou a Šárkou nebyl zas takový problém. Teď je ale vše naprosto jinak. Zůstal sám. Jen s Ondřejem, který mu není schopný pomoci. A s Carlosem. Dá se ale tomu žoldákovi vůbec věřit? Potřebuje zpátky své kamarády. Potřebuje zpátky v akci celý Klub Klikářů.

2. KAPITOLA

Čas se vlekl neskutečně pomalu. Lukáš, Carlos a Ondřej ho trávili mlčky, každý ztracený ve svých vlastních myšlenkách. Jedno ale měly jejich myšlenky společné. Byly nadmíru chmurné. Lukáš s Carlosem se střídali na hlídkování u vchodu, zatímco Ondřej ležel s nohou opřenou o zeď a odpočíval.

Ještě dvakrát zaslechli v dálce zvuk sirén. Pokaždé jim zatrnulo. Společný strach v očích byl jasný a zřetelný. Houkačky ale vždy po nějaké chvíli odezněly a nastal klid. Nešlo tak říct, zda jsou to jejich pronásledovatelé, nebo ne.

Občas také zaslechli někoho projít nad schody vedoucími k jejich úkrytu. *Jen normální civilisti*, uklidňoval se v duchu Lukáš. Pak se ale zarazil. Normální civilisti už neexistují. Každý člověk, který má v sobě to bestiální zařízení, je pro ně najednou smrtelně nebezpečný. Lukáš sklopil hlavu. Čím dál víc se utápěl v beznaději.

„Už se stmívá,“ ozval se po nekonečně dlouhé době Carlos, který zrovna držel hlídku. „Za chvíli budeme moct vyrazit.“

Lukáš seděl opřený o zeď vedle Ondřeje. Vzhlédl ke Carlosovi a pokrčil rameny.

„To je dobře. Ale kam chceš jít?“ opáčil Ondřej.

„Kamkoli. Tady nemůžeme zůstat.“

„To vím taky.“

„Tak proč se tak blbě ptáš?“ obořil se na policistu Carlos.

„Protože vůbec nemám představu, kde by se dalo zašít. Ale zato vím, že běhat po ulici a doufat, že se štěstím na něco kápnem, je blbost. To už se můžeme rovnou doplazít zpět do fakultky a nechat si píchnout to svinstvo.“

„Zapomeň!“

„Copak ty nemáš nějaký úkryt?“

„Jediný, co jsme měli, byl ten Pavlák. A ten je propálenej. Proč asi, fízle?“ Carlosův drsný hlas nabral na zlosti.

Ondřej už otvíral ústa k stejně ostré odpovědi, ale Lukáš ho předběhl.

„Možná bych o něčem věděl. Dokonce to není ani moc daleko.“

Oba muži se na něj překvapeně obrátili. A tak jim to Lukáš vysvětlil.

...

Na Plzeň se pomalu, ale jistě snášel soumrak. Slunce zmizelo za obzorem a stíny se stále rychleji prodlužovaly a temněly. Zkušenému pozorovateli by však neunikly tři postavy, které se náhle vyloupily na schodech vedoucích k dávno nepoužívanému podchodu pod silnicí. Jedna byla mohutná s širokými rameny a podpírala druhou, jen o trochu menší. Ta ztěžka došlapovala na jednu nohu. Kousek před nimi se jako lasička pohybovala drobná silueta chlapce, který vždy

vykoukl z úkrytu, a když byl spokojený s tím, co vidí, mávl na své společníky, že se můžou pohnout.

„Je to přes celé sídliště,“ nespokojeně vydechl Ondřej Chabada. „Určitě si nás někdo všimne.“

„Jen klid,“ odpověděl mu Lukáš, který zrovna vykukoval zpoza rohu jedné bytovky. „Je tu pusto a prázdně.“

„Je jen otázkou času, kdy někdo vyjde nebo vykukne z okna,“ souhlasil pro změnu s policistou Carlos. „Radši bych zmizel někam do lesů.“

Lukáš se zamyslel. Na tom něco bylo. Vlastně by se jedním lesem mohli ke svému cíli dostat obloukem. Ale to by znamenalo táhnout Ondřeje minimálně o dva tři kilometry delší trasou. Bledost policistova obličeje v něm ale vyvolávala pochyby, že by to zvládl.

„Když někdo vykukne, tak se budeme chovat jako ostatní. Prostě se zahledíme tupě před sebe a nebudeme si ničeho všímat. Vezmeme to přes Starobolevec-kou náves,“ rozhodl Lukáš.

„Náves?“ vyprskl Carlos. „To je ta tvoje nenápadnost? Vzít to přes náves?“

Lukáš v první chvíli nevěděl, co se mu na tom nelíbí. Vzápětí mu to došlo.

„Jasný, je to sice náves, ale je to takový skanzen uprostřed města. Jako hodně stromů, domy daleko od sebe, málo pouličního osvětlení. Pro nás jako dělané.“

„Aha. No tak dobře, no,“ pokrčil rameny Carlos, ale moc přesvědčeně nevypadal.

„Jen klid,“ vydechl Ondřej a poplácal gangstera po ramenou. „Lukáš ví, co dělá. Tohle město zná jako své boty.“

Carlose Ondřejův argument trochu uklidnil. Lukáš už na nic nečekal a směle, avšak přece jen opatrně vyrazil z úkrytu. Volné prostranství přecházel s lehce skloněnou hlavou, jako by nevnímal okolí. Přesto vše obezřetně sledoval, napnutý a připravený okamžitě reagovat při první známce nebezpečí.

Jeho dospělí společníci to měli přece jen těžší. Ondřejovu kolenu sice prospěl odpočinek v podcho-
du a bylo znát, že už se na nohu alespoň trochu postaví. Pořád to ale nebylo ono. Carlos se klátivě loudal vedle něj, ale atleticky vypadající muž nepůsobil jako člověk bez vůle. Jeho pohyby byly příliš sebevědomé a pohled příliš jasný.

...

Trojice přešla otevřený prostor a zaplula na cestu vinoucí se podél silnice lemované vysokým košatým stromořadím. Cesta skoro půl kilometru pozvolna stoupala, a tvořila tak protáhlou náves, kterou ohra-
ničovaly z obou stran přední štíty starých vesnic-
kých stavení. Jako mávnutím kouzelného proutku se z města přenesli na venkov. K podtržení toho kon-
trastu nad střechami různobarevných budov vyku-
kovaly paneláky. Vesnice v obklíčení panelákového pekla.

„Tak to je krutopřísný,“ pochvaloval si Carlos. „Něco takovýho vidím poprvý.“

Lukáš se i přes tíživou situaci, v níž se nacházeli, neubránil úsměvu. Carlosovo překvapení pro něj bylo víc než dobrým zadostiučiněním.

„Opatrně,“ sykl Ondřej. „Vypadá to tu prázdně, ale za těmi okny můžou být pozorné oči.“

„A za očima mozek, nebo teď spíš čip, a za čipem ti hajzlové. Je nám to jasný,“ pokýval hlavou Carlos. „Je to ještě daleko?“

Lukáš uzpůsobil tempo svým společníkům. Stále se ale držel trochu napřed, aby na první pohled nepůsobili, jako že jdou spolu. Mírně kývl hlavou. Pak mu došlo, že v té tmě jeho gesto nemohlo být vidět.

„Ještě musíme kus sídlištěm. Ale opravdu jen kousek. Protáhneme se kolem místní základky a zmizíme v lese. Ten začíná hned za ní,“ popisoval svým společníkům. Už notnou chvíli uvažoval, jak co nejvíc zkrátit čas, který jim zabere potulování mezi králíkárnami plnými potenciálních svědků. V hlavě si promítal možné cesty a jejich výhody a nevýhody a tahle varianta mu přišla jako nejlepší.

Pod Lukášovým vedením prokličkovali sídliště. Všude ale bylo jako po vymření. Okna paneláků sice svítla do tmy, ale běžný šum města byl tentam.

„A jsme z toho venku,“ skoro si poskočil Lukáš a užuž chtěl minout roh posledního paneláku. Zbývalo jen přeběhnout parkoviště a zmizet ve tmě mezi stromy za ním. Za rameno ho ale chytla ruka a na poslední chvíli ho strhla zpět. Ondřej, který si uvědomil nebezpečí, překonal bolest, udělal dva rychlé kroky a stáhl mladíka do úkrytu.

„Co je?“ vyjekl Lukáš.

„Tudy ne,“ sykl mu z bezprostřední blízkosti do ucha Ondřej. „Podívej, tam nahoře u lampy.“

Lukáš se připlížil k rohu budovy a vykoul.

„Co tam je?“ chtěl vědět Carlos.

V první chvíli si Lukáš nebyl jistý. Pak to ale uviděl. Kamera. No jasně. Tyhle parkoviště na konci města jsou často pod dohledem kamerového systému. Lukáše i přes teplý večer zamrazilo. To bylo těsné.

„Tak holt druhou stranou,“ povzdechl si. Už z toho všeho začínal být pěkně vyčerpaný.

...

„Radši nerozsvěcej,“ zašeptal Ondřej a svalil se na pohovku.

Když obešli kamerou hlídané parkoviště, konečně zmizeli mezi stromy, a skryli se tak před všemi nechtěnými pohledy. Kvůli tmě se jim cesta ještě o hodnou chvíli protáhla. Obzvlášť Ondřej se svým zraněním trpěl na každé nerovnosti.

V chatové kolonii měl Lukáš zase oči na stopkách. Ale i přesto, že zde obvykle trávil hodně Plzeňáků pozdní večery i celé noci, zela celá oblast prázdnotou. Vrátka k chatě patřící Šárčině rodině vrzla jako vždy. Všichni tři se vylekaně rozhlédli. Lukášovi proběhlo hlavou, kolikrát už ten zvuk oznamoval průšvih, který pak musel s kamarády řešit. Jenže teď byl sám.

Klíč byl schovaný jako vždy pod třetím kamenem v záhonu růží. Přesně tam, kde jim tehdy Šárka ukázala. Trojice si tak konečně mohla na chvíli vydechnout.

Carlos se nespokojeně rozhlížel.

„No,“ zamlaskal nespokojeně. „A co bude dál?“

Ta otázka visela ve vzduchu už od hádky u převrácené dodávky. Bylo jasné, že nebude trvat dlouho

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Klub Klíkařů - Čas hrdinů.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.